

*Gamzelendi gönöl yine devası ah'tır.
Gönlü mahzun olanın dostu Allah'tır.*

Şems-i Tebrizi

KOLTUK DEĞNEKLERİ

APH Project

KOLTUK DEĞNEKLERİ

Senarist: Mina Leyla

Koltuk Değnekleri

Copyright © APH ve AST, 2020

Bu eserin tüm yayın hakları APH ve Advocates of Silenced Turkey-AST'ye aittir.

Eserde yer alan metin ve resimlerin, APH ve AST önceden yazılı izni olmaksızın, elektronik, mekanik, fotokopi ya da herhangi bir kayıt sistemi ile çoğaltılması, yayımlanması ve depolanması yasaktır.

www.silencedturkey.org

Tamamen yaşanmış olayların derlemesi olan bu çalışmayı, hala bu zulümlere maruz kalarak hürriyetleri ellerinden alınan binlerce insana, dağılarak paramparça olan ailelere ve artık ülkelerinde yaşama umutları kalmadığı için daha fazla haksızlıklara maruz kalmadan özgürce yaşayabilecekleri bir hayata adım atabilmek uğruna çıktıkları zorlu yolculuklarda Ege ve Meriç'in azgın sularında can veren masum Anadolu insanına ithaf ediyoruz...

İÇİNDEKİLER

Editörün Notu	1
Tanıtım.....	2
Önsöz	4
AMELİYAT MASASI	6
<i>Sıradan Bir Anadolu Ailesi.....</i>	<i>7</i>
<i>Annem Rehin Alınıyor!.....</i>	<i>8</i>
<i>Babamı Ameliyat Masasında Tutukladılar!.....</i>	<i>10</i>
<i>Annemle Kardeşim de Gözaltında!.....</i>	<i>11</i>
<i>Sahte Delillerle Hukuk Skandalı!</i>	<i>12</i>
<i>Tanıklardan Gıcık Kaptığım İçin Ceza Verdim!</i>	<i>14</i>
<i>Hukukun Üstünlüğü Değil Üstünlerin Hukuku!</i>	<i>15</i>
KOLTUK DEĞNEKLERİ.....	18
<i>Koltuk Değneklerimle Tanklar Devirdim!</i>	<i>19</i>
<i>“Bu Adamın Sağlığı Hapse Girmeye Uygun Değil!”</i>	<i>22</i>
<i>Hocam Bizi Ziyaret Etti!</i>	<i>24</i>
<i>Naklediliyorum!</i>	<i>27</i>
<i>“Nasılsa İçeride Ölür Kalır!”</i>	<i>29</i>
<i>Yaşamla Ölüm Arasındayım!.....</i>	<i>31</i>
<i>Günler Saymakla Bitmiyor... ..</i>	<i>34</i>
<i>Kardeşlerim Mezarımı Kazmışlar!</i>	<i>36</i>

Editörün Notu

15 Temmuz 2016 ‘sözde’ darbe girişimi sonrası binlerce insan Hizmet hareketine mensup olduğu gerekçesiyle mesleklerini kaybetmiş ve yargılamaya maruz kalmıştır. Ülkenin bu zorlu atmosferinde yaşama umudu kalmayan yüzlerce insan özgürce yaşayabilmek için ölümü göze alarak yasa dışı yollarla ülkeyi terk etmeye çalışmaktadır. Nitekim bu zorlu yolculukta boğularak can veren insanlar da olmuştur.

Okuduğunuz bu metin yaşanmış bir hayat hikayesi olup mağdurun ve ailesinin güvenliği açısından bazı gerçek isimler ve mekanlar saklı tutulmuştur.

Bu çalışmanın ortaya konmasında gerek röportaj aşamasında, gerek metinle ilgilenmek sureti ile, gerek görseller hazırlayarak emek veren herkese sonsuz teşekkür ederiz. Tek dileğimiz yaşanan hukuksuzlukların en yakın zamanda son bulması ve hukukun üstünlüğünün tekrar tesis edilerek yaşanan mağduriyetlerin en yakın zamanda son bulmasıdır.

Tanıtım

AST- Advocates of Silenced Turkey & Mağduriyetleri Kayıt Altına Alma Projesi (APH Project-Archiving Persecution of Hizmet Project)

Advocates of Silenced Turkey; iki yılı aşkın bir süredir Türkiye’de yaşanan insan hakları ihlallerinin, hukuksuz yargılamaların ve işkence iddialarının araştırılarak uluslararası kamuoyu nezdinde dile getirmeyi amaçlayan, gönüllülük esasına dayanan bir sivil toplum kuruluşudur. 15 Temmuz 2016 darbe girişimi sonrası 160,000’den fazla kişi darbe girişimi ile bağlantılı olma iddiası ile kamu ve özel sektördeki işlerini kaybetti. 20 Temmuz 2016’da ilan edilen OHAL yönetimi devlete terör örgütü ile mücadele konusunda sınırsız yetkiler verirken diğer taraftan ifade özgürlüğü ve basın özgürlüğü gibi demokratik toplumun ve evrensel insan haklarının en temel ilkeleri ciddi zarar görmektedir. Bugün Türkiye’de asker, yargı mensubu, doktor, öğretmen, gazeteci ve akademisyen gibi saygın meslek gruplarından 16,000 kadın ve yaklaşık 900 çocuk dahil 60,000’den fazla kişi tutuklu yargılanmaktadır.

Advocates of Silenced Turkey olarak bizler Türkiye’de hukukun askıya alındığı böylesine bir dönemde yaşanan haksızlıklara sessiz kalmamak amacıyla bir takım faaliyetlerde bulunmaktayız. Mağduriyetleri Kayıt Altına Alma Projesi Türkiye’de binlerce insanın maruz kaldığı hukuksuzluklara ışık tutmak amacı ile

ortaya konmuş olan bir çalışmadır. Gönüllü çalışanlarımızın çabaları ile yaşanan mağduriyetler sözlü ve yazılı olarak kayıt altına alınarak ile arşivlenmektedir. Bu çalışmanın temel amacı yaşanan mağduriyetlerin doğru ve tarafsız bir şekilde kayıt altına alınmasını sağlamaktır. Bu sayede gelecek nesiller yaşanan mağduriyetleri bizzat ilk kaynaklardan öğrenmiş olacaktır. Diğer taraftan yaşanan mağduriyetlerin ulusal ve uluslararası kamuoyuna duyurularak dünyanın dikkatini Türkiye’de yaşanan insan hakları ihlallerine çekmeyi hedeflemekteyiz. Ayrıca mağdurların maruz kaldığı bu zorluklar akademik çevreler, medya kuruluşları, insan hakları dernekleri, önde gelen toplum liderleri veya hükümet temsilcileri ile paylaşılacak sureti ile bu noktada gerekli somut adımların atılması hedeflenmektedir.

“Koltuk Değnekleri” isimli bu kitap uzun süreli bir çalışmanın ürünü olarak ortaya konan eserlerdendir. Bütün çalışmalarımız yaşanmış hayat hikayelerinin derlemesi olup hikayelerde geçen gerçek isim ve mekanlar mağdurların ve Türkiye’de bulunan yakınlarının güvenliği açısından gizli tutulmaktadır. Bu çalışmaların ortaya konmasında emeği geçen herkese çok teşekkür ederek yaşanan mağduriyetlerin en yakın zamanda son bulmasını ve hukukun üstünlüğü gibi temel değerlerin Türkiye’de tekrar tesis edilmesini en içten dileklerimizle arzu ediyoruz...

AST ve APH Project olarak editörün notu

Önsöz

İnsan vücudunda bir et parçası vardır, o düzelirse bütün vücut düzelir, o bozulduğunda bütün vücut bozulur. İyi bilin ki, o et parçası kalptir.”

Hadis-i Şerif

Kalplerde ne varsa bakışlara yansır, beyana yansır, hale-tavra yansır.

Bakışların bulandığı, beyanların levsiyat püskürttüğü, halin tavrın zemine çakıldığı bir dönemde, muvazene insanları bulmak da haliyle zorlaşıyor. Bu dönemde, iyiliğe kilitlenmiş insanlarla kötülüğü karakterlerinin vazgeçilmezi haline getirenlerin mücadelesi daha da belirgin bir hale geliyor. Bir et parçası ‘kalp’... Bu et parçasının düzgün olduğu vücutların, bozulmakla kalmayıp, pis kokusuyla dünyayı kaplayıp, her yere zulüm götüren vücutlara karşı mücadelesi de elbette ki kolay olmayacaktır.

Bu mücadelelerin kaçınıcısı yaşanıyor, bilemiyoruz. Böyle bir durumda önemli olan saflardan saf, oturup kalktıkları yeri bir kandil gibi aydınlatan, üzerine düşen vazifeleri yerine getirme adına yorgunluk nedir bilmeden gece gündüz aksiyon halinde olan, üzerine tevdi edilen vazifeyi yerine getirdiği için hayali suçlamalarla,

mesnetsiz iddialarla, üzerlerine kapılar üstüne kapılar kapatılıp, kilit üstüne kilit vurularak, zindanlarda ademe mahkum edildiklerinde bile, karakterlerinin gereğini yerine getirerek, vücutlarındaki düzgün çalışan “et parçası”na uygun bir hal ve tavır ortaya koyarak, tevekkülü elden bırakmayan abide insanların yanında mücadelede yer almaktır.

...

Anadoluda bir insan; Hizmet Hareketiyle bağı bulunmamasına rağmen, sırf evladına ulaşamadıkları için zulüm de sınır tanımayanlar tarafından, ameliyat masasından kaldırılıp hukuksuzca mahkum ediliyor.

Zulüm bununla kalmıyor, yüzde... engelli bir insanın hikayesi de abide insanların bulunduğu mekanları nasıl değiştirip dönüştürdüklerinin en canlı örneklerinden biri. Her zorluğa rağmen, zikrin, şükrün, tevekkülün hüküm-ferma olduğu kalplerin, dillerin mahzun olmayacağını göstergesi onun yaşadıkları.

AMELİYAT MASASI

Anlatan İ.Y.

(APH NO: 3-7-0318SK-NJ)

Toprak gibi sessiz olduđum an bil ki řimřek gibi gökte gürlüyor feryadım.

Hz. Mevlana

Sıradan Bir Anadolu Ailesi...

Sıradan bir Anadolu ailesinin iki oğlundan biri olarak dünyaya geldim. Liseyi memleketimde, üniversiteyi ise aileme yakın sayılabilecek komşu bir ilde bitirdim. Hizmet Hareketi'yle tanışmamdan bahsedecek olursam, zaten liseye gidip gelirken öğrenci evlerine gidiyor, derslerim noktasında yardım alıyordum. Üniversite hayatım boyunca da yine Hizmet'e yakınlığıyla bilinen yurtlarda kaldım.

Babamın orta ölçekli bir fabrikası vardı. Üniversiteden sonra ailemin yanına dönüp bir sene fabrikada çalışsam da, her genç gibi, uzak ve büyük ülkelere yerleşme arzusu duymaktaydım. Bu konuda babamı da ikna edince, dil kursu için Amerika'ya uçtum. Sene 2003... Dil kursu, yüksek lisans, master derken burada kalma fikri cazip gelince hiç tereddüt etmedim.

Amerika’da bulunduğum sürede yine Hizmet Hareketi’inden arkadaşlarla aynı evi paylaştım ve organize ettikleri kültürel faaliyetlere de tereddüt etmeden katıldım. Zaten sonrasında Hizmet kurumlarından birinde önce muhasebecilik, takip eden on yıl boyunca da yöneticilik yapacaktım. Nasip oldu, bir de yuva kurdum ve iki evladım dünyaya geldi.

Her şey yolundaydı. Yeşil kart’ımı (Greencard) almıştım ve her sene annemle babam tarafından ziyaret ediliyordum. Bu süreçte kardeşime de yeşil kart çıkınca o da gidip gelmeye başladı. Ve hayatımızın bu normal düzeni 2016 senesine kadar böyle devam etti; kanlı senaryonun sahnelendiği 15 Temmuz 2016’ya kadar...

Annem Rehin Alınıyor!

Annemle babamın beni son ziyareti malum kanlı hadiseden 1 buçuk ay sonraydı. Evet bir darbemsi yaşanmıştı, insanlar birer birer içeri alınıyorlar ve işlerinden kovuluyorlardı ama babamın Hizmet Hareketi’yle herhangi bir bağlantısı yoktu, ne Bank Asya hesabı, ne Zaman gazetesi aboneliği, ne sohbetlere katılmışlığı... Bunlar suç mu? Diyeceksiniz, Erdoğan’ın Yeni Türkiye’inde evet, suçtu...

Annemler 2016’nın Ağustos sonu gibi gelmişlerdi. Hatta bir ara Türkiye’deki kardeşime bir konuda vekalet vermek için Konsolosluk’a bile gitti. Orada da bir sorun yaşamadı, bir aranması veya hakkında açılmış bir soruşturma yoktu yani... Ailem Amerika’da dört ay kalacaklardı. Hatta dönmelerine bir ay kala kardeşim de geldi, 31 Aralık 2016’da hep birlikte Türkiye’ye döndüler.

Fakat ne olduysa ondan sonra oldu. Dönüşlerinin üzerinden tam 13 gün geçmişken, memleketteki evimiz polisler tarafından basıldı. Fakat babamı evde bulamayacaklardı!

Şöyle ki babamın böbreklerinden rahatsızlığı vardı ve zaten döner dönmez işlerini toparlayıp hastaneye yatacağı. Polisler tarafından ziyaret edilmeden bir gün önce, komşu ildeki doktorunun çalıştığı hastaneye gitmek üzere evden ayrılmıştı. Bir yada iki gün hastanede kalacak, tüm tahlilleri yapılıncaya da ameliyata alınacaktı.

60 yaşına gelmiş, daha önce bir ameliyat geçirmiş, haliyle sağlık problemleri bulunan, hayatında hiç bir suça karışmamış bir adam; benim babam... Oysa o gün gelen polisler O'na sanki azılı bir terörist muamelesi yapacaklar ve Hukuk Tarihi'nde görülmemiş bir uygulamaya imza atarak, babamın yerine annemi tutuklayıp götürceklerdi. O da 60 yaşlarında, hayatında siyasetin veya suçun hiç bir alanıyla muhatap olmamış bir kadıncağız!

Yeni Türkiye ve kendini onun sahibi sanan muktedir, OHAL adı altında her türlü kanunsuzluğu hayata geçirmekteydi. Hayatında ilk defa, ne olduğunu bile anlamadan kendini nezarete bulan anneme şöyle denecekti; "Kocan gelip teslim olmazsa buradan asla çıkamayacaksın!"

Peki tüm bunlara sebep neydi? Yukarıda da belirttiğim gibi, en saçma suç kriterleriniz olan gazete aboneliği, banka hesabı vs gibi suçların(!) hiç biri de babamda yok?! Güya babam hakkında şikayet vardı ve acilen yakalanması gerekiyordu!

Kardeşim korkmuş ve paniklemişti. Babam hastanede, annem nezarete, ben zaten Amerika'dayım. Son çare olarak Emniyet Müdürlüğü'ne giderek babamın hastanede yattığını söyleyecekti. Sonuçta sağlık söz konusu olduğunda insafa gelebilirlerdi. Özellikle de ortada net bir suç tanımı yoksa...

Babamı Ameliyat Masasında Tutukladılar!

Babamın yattığı hastane bize 120 kilometre uzaklıktaydı. Beyanımız üzerine oranın emniyet müdürlüğüyle irtibata geçilmiş, bilgi doğrulanmış ve sabahın olması bile beklenmeden gece yola çıkılmıştı. Sabah ameliyata girecek yaşlı bir adam, kolundaki serumlar çıkartılarak gecenin 4'ünde gözaltına alınacak ve ülke tarihine kara bir leke daha düşecekti.

Babamı gözaltına alınca annemi serbest bıraktılar. Babamı da tam 11 gün nezarette tuttular. Böbreklerinden rahatsız, şeker ve astım hastası yaşlı bir adamı o kadar gün, o buz gibi yerde tuttular. Aylardan Ocak, annemle kardeşim yorgan götürüyorlar, polisler teslim etmelerine izin vermiyor. O kötü şartlarda adamcağız yaşam savaşı veriyor.

Polisler onu her gün doktora götürüp getirmişler. Tabi şeker tavan yapmış, değerleri normalin çok üzerinde çıkıyor. Bunlar yetmezmiş gibi babam her gece, kim olduğunu bilmediği kişiler tarafından da uzun saatler sorgulanıyor. Bu, normal prosedürün dışında, farklı bir sorgulama...

Oğlun Amerika'da ne iş yapıyor? Sen niye gittin? Niye geri geldin? Ne desin adamcağız, "Benim bir sıkıntım olsa geri döner miydim? Ziyarete gittim... Hakkımda bir karar olsa zaten beni havaalanında alırdınız..." gibi cevaplar verse de, o gece gelen meçhul şahıslar ikna olmamışlar.

Tabi sonradan mahkemede öğrenecektik ama, babama bazı ifadeler imzalatacak, sonra da "İtiraf adı altında şu beyanlarda bulundu..." diyerek aleyhinde kullanacaklardı. Babam vaktinde esnaf arkadaşlarıyla geziye gitmiş, orada birlikte fotoğraf çektirmişler. 15 Temmuz'un ardından fotoğraftaki bazı kişiler tutuklanmış, güya babamın ismini vermişlerdi. İtiraf dedikleri de, babam kendisine o fotoğraf sorulduğunda, "Evet, esnaf arkadaşlarla gezdik, tozduk,

fotoğraf çektiydik, ne var ki bunda?” diyerek cevap vermişti... Bu ifadelerini kendilerine göre yazıp, imzalatmışlar, ardından da “İtirafçı oldu.” demişlerdi.

Tabi bu süreç, babam kadar annemi de etkilemişti. Zaten tansiyon ve panik atak hastası olan kadıncağz, babamın gözaltına alınmasıyla sakinleştirici ilaç kullanmaya başlamıştı. Biz babamın durumu için endişe ederken daha kötü bir şey oldu; evimiz polisler tarafından yeniden ziyaret edildi!

Annemle Kardeşim de Gözaltında!

Babamın içeri alınışının 9. Günüydü... Polis tekrar evimizi basacak ve bu kez annemle kardeşim gözaltına alınacaktı. Kardeşimi babamın yanına koymuşlardı fakat zaten (psikolojik olarak) rahatsız olan annem daha da kötüye gidecekti. Öyle ki kadıncağz, sonraki bir kaç ay boyunca kimseyle konuşmadı, hep ürkek/korkmuş ve diken üstünde durdu.

Dosyalar birleştirilmişti ve babamın nezaretteki on ikinci, annemle kardeşimin üçüncü gününde hep birlikte mahkemeye çıkartıldılar. Mahkeme, hayatında kimseye zararı dokunmamış olan babamın: “terör örgütü üyesi olma iddiasıyla” tutuklanmasına, kardeşimle annemin de adli koşul şartıyla tahliyesine karar verdi. Hatta hakim, annemle dalga geçercesine, “Seni de tutuklayacaktım ama çok kötü görünüyorsun, betin benzin attığı için seni serbest bırakıyorum.” diyecekti. Vakit gece yarısını göstermekteydi ve babam ikamet ettiğimiz ilçeye 100 km. uzaklıktaki bir şehrin hapisanesine götürüldü.

Ne olduğunu bile anlayamadan babam tutuklanmıştı. Avukatımız vasıtasıyla neler olup bittiğini, babamın neden tutuklandığını öğrenmeye çalışıyorduk ve her seferinde “Hakkınızda şikayet var” deniliyordu. Nihayet dosyaya ulaşabilen avukat, bir kaç kişinin babam aleyhine tanıklık ettiğini söyledi. Tanıkları öğrenince şaşkına döndük, zira bunlardan birisi öz amcam, biri komşumuz, biri fırıncı, diğeri

fotoğrafçı... Bu kişilerin sözde ifadeleri alınmıştı. Gerçek ise, kardeşim gidip tanıklarla konuşunca ortaya çıktı. Onlar; “Biz böyle bir ifade vermedik, kesinlikle bu ifadeler bize ait değil... Savcı bizi çağırdı, söyleyeceğimizi söyledik, daha sonra bize bir kağıt imzalatıp bizi serbest bıraktılar.” dediler. Hatta avukatlarıyla beraber savcılığa giderek itiraz etmek istediler. Yani savcılık tanıkların ifadelerini değiştirmek suretiyle yalan delil elde edip, buna binaen de babamı tutuklamıştı!

Aklımıza gelen ilk fikir, tüm tanıklarla birlikte, ifadelerini değiştirmeleri için savcılığa gitmekti. Fakat avukatımız bunun doğru bir adım olmayacağını düşünüyordu. Zaten ifadeleri savcı değiştirmişti, şimdi aynı merciye, aynı şekilde başvurmak faydasızdı. Fakat şahitler bizzat mahkemeye gelerek, bunları hakime anlatmalıydılar ki somut bir adım atılabilsin...

Bir yandan bunlarla uğraşırken, diğer yandan da babamın rahatsızlığı için dilekçeler veriyorduk. Sonuçta ameliyat günü tutuklanmıştı ve rahatsızlığı ilerlemeye devam ediyordu. En azından tutuksuz yargılanırsa tedavisine devam edebilirdi. Babamın sağlık raporlarını da sunarak defalarca itiraz ettiysek de, her seferinde talebimiz reddedildi.

Sahte Delillerle Hukuk Skandalı!

Tam 10 ay... Ocak’tan Ekim’e kadar babam hapiste kaldı ve biz, her ay onun sağlık durumu için dilekçe verdik. Onun bulunduğu ilde tam teşekküllü bir hastane olmadığı için, her iki haftada bir, cezaevi aracıyla 250 km uzaklıktaki büyük şehre muayeneye getirip götürüyorlardı. Babamı muayene eden doktor, onun -özellikle böbreklerinden- ameliyat olması gerektiğini defaatle söylüyordu fakat biz bu teklifi ‘babam şeker hastası olduğu için’ kabul etmiyorduk. Hatta defalarca açık ameliyata zorladılar. Üstelik babam, “Ben şeker hastasıyım açık ameliyat olamam, ne hastane koşullarında ne cezaevi koşullarında bana kimse

bakmaz ve daha kötü olurum!” dediği halde... Bu durum, bize mahkeme tarihi (18 Ekim 2017) verilene dek devam etti...

Avukatımız yapılması gereken ne varsa yapmıştı. Delilleri topladı, savcıyla sık sık görüştü ve itirazlarda bulundu. Çünkü dosyada delil olacak hiç bir şey yoktu. Örneğin Türkiye’de insanların çoğu Bank Asya hesabı olduğu veya ByLock kullandığı için içerdeydi. Fakat babamda bunların hiç biri de yoktu. Sadece, “Sen neden Amerika’ya gidip geldin?” sorusu...

İfadelerden birinde güya, “Bu adamın oğlu Amerika’da hocanın (Fethullah Gülen) bakıcılığını yapıyor.” denmişti. Oysa ben yıllardır New York ve New Jersey’de yaşıyordum ve bana ait tüm adres bilgilerimi avukata gönderdim. Babamlar geldiği zaman nerelere gittiğimizi, delil olması için tek tek fotoğraflarıyla da ekledim.

Fırınıcı adına uydurulan ifadede ise şöyle saçma bir iddia vardı. Güya fırınıcı, “15 Temmuz’dan 1 ay önce bu adam yanıma geldi, Amerika’dan geldiğini söyleyerek hocayı ziyaret ettiğini ve herkese selam getirdiğini söyledi.” demişti. Oysa babam, 15 Temmuz 2016’dan bir buçuk ay sonra Amerika’ya geldi. Bir önceki seyahati ise, yaklaşık iki sene önceydi.

...

Mahkeme günü tüm tanıklar (7 kişi) bizzat gelerek –gerçek anlamda- şahitlik ettiler. Babamı tutuklatan ifadelerin kendilerine ait olmadığını, savcılık tarafından değiştirildiğini beyan ettiler. Ki bunlardan ikisi bizim hiç tanımadığımız kişiler... Birisi –söylenene göre- bir ilde dersane müdürüymüş ama ne babam ne biz şahsı tanımıyoruz...

Bizim bu delillerimize karşı savcılık makamının da –güya- üç delili vardı. Bunlardan hiç biri de, hukuk literatüründe “kanıt” sayılabilecek şeyler değildi ve birini hapse atmak için uyduruldukları gün gibi aşikardı. Biz üç aile (amcamlarla)

aynı binada oturuyoruz. Söylediklerine göre ortak kullandığımız çatı katında, üstünde 30 kişinin isminin yazılı olduğu bir liste bulunmuştu ve bu liste babamın Zaman Gazetesi'ne abone yaptığı kişilerin listesi idi. Babam mahkemede, "Bu listedeki kişileri tanımadığımı, bilgisayarının olmadığını, olsaydı bile yazı yazmasını ve çıktı almasını bilmediğimi." beyan etmesine rağmen, minareyi çalan çoktan kılıfını bulmuştu bile...

Bir diğer sahte delilleri ise; bizim evimizdeki arama sırasında bulunduğu iddia edilen bir nottu ki, üzerinde, "Hocam ben Samanyolu Koleji'nde sizin öğrencinizdim, dualarınızı eksik etmeyin, Allah bizi Allah ve Peygamber yolundan ayırmasın." yazıyordu. İyi de zaten babam öğretmen değildi, Samanyolu Koleji'nde öğretmenlik yapmadığı gibi orayla herhangi bir münasebeti de olmadı ama mahkemede "delil diye" önümüze koymuşlardı işte...

Bu kadar saçma delillerin sunulduğu bir mahkemenin beraat kararı vermesini beklersiniz değil mi? Oysa daha ilk celsede babama 'Terör Örgütü Üyesi Olma Suçundan', 7 yıl 6 ay hapis cezası verildi. En kötüsü de **"tutukluluğunun devamına"** denilmesiydi.

Tanıklardan Gıcık Kaptığım İçin Ceza Verdim!

Babamın tahliyesini beklerken hüküm giymesi hepimiz için ağır bir şoktu. Hemen başka (daha da iyi) bir avukat tutarak, 'İstinaf Mahkemesi'ne itirazda bulunduk. Yeni avukat iddianameyi ve verilen cezayı okuyunca çok şaşırılmış, "Böyle bir saçmalık olamaz, ortada hiç bir suç yok; boş yere yatıyor bu adam." demişti. Yüksek mahkemenin kararı bozacağından da bir o kadar emindi.

Sonuç?

Babamın sağlık durumlarından dolayı ‘acil’ olarak başvurduğumuz mahkeme aylardır bizi oyalıyor. “Tamam bakacağız, inceleyeceğiz.” dense de, hala bir haber yok, babam uzun süredir tutuklu ve sağlık durumu gün geçtikçe kötüye gidiyor.

Babam içerde bunlarla uğraşırken, annemle kardeşim de her hafta gidip imza veriyorlar. Neden? Hiç bir sebebi yok! Kardeşimin bu konuda yaptığı sayısız itiraz dilekçesinden de ses çıkmadı. Cevaben, “Dosyana ulaşamıyoruz, bilmiyoruz.” deniliyor fakat çocuğun Yeşil Kart’ı var ve 13 aydır devam eden ‘yurtdışı çıkış yasağı’ nedeniyle tüm haklarını kaybetti. Tıpkı babamla alakalı bulunmadığı gibi, annemle ve kardeşimle ilgili de herhangi bir dosya bulunmuyor ve ne için imza attıklarını ülkede bilen yok!

...

İlerleyen aylarda avukatımızın anlattığı hadise ülkedeki hukukun durumunu açıklar nitelikte aslında... Bir gün adliyede hakimle karşılaşmış ve kendisine, “Hakim bey bütün deliller ortadaydı, neden böyle bir hüküm verdiniz?” diye sormuştu... Hakim bey cevap olarak, “Tanıkların hepsi birden gelerek ‘biz böyle şeyler demedik’ şeklinde ifade verince sanki bizimle dalga geğiyorlarmış gibi hissettim ve gıcık kaptım.” demişti... Bir diğer faktör ise, kendisinden bir önceki hakim 25 kişiyi tahliye ettiği için görevden alınınca, bu da kendi yerini sabitlemek için o gün gelen herkese ceza vermişti. Babamın ve yüz binlerce mazlumun hayatını karartan hükümler, işte böyle keyfi şartlarda alınıyordu.

Hukukun Üstünlüğü Değil Üstünlerin Hukuku!

Sağlığı günden güne kötüye giden yaşlı bir adam, yok yere sokulduğu hapishanede ölsün diye bekletiliyor. Babamın neden bu muameleye maruz kaldığı üzerine çok düşünüyorum. Kanunlar önünde bir suçu olmadığına göre,

bize çıkarımlar yapmak kalıyor. Mesela bunlardan biri; babamın ilçede pek çok esnaf arkadaşı vardı, bunlardan bazıları tutuklandılar. Ama işte birisi dersane yöneticisi idi, birisi bir kurumda müdür, biri sohbet yapıyor... Bunlar suç mu? Tabi ki değil ama siyasi otoritenin hukuku esir aldığı bir ülkede suç! Babamın o arkadaşları da hüküm aldılar ama hepsi serbest bırakıldı. Fakat babam rahatsızlıklarına rağmen hala içerde...

Bir diğer husus ise şu; biz üst mahkemeye başvurmak sureti ile alt derece mahkemenin kararına itiraz edip yeniden görülmesini talep ettik. İki hafta kadar sonra tekrar başvuru yaptığımızda hakimler, “Şu an yukarıdan 1500 tane ByLock dosyası geldi; bir an önce bu dosyalarla uğraşın ve başka iş yapmayın dediler. Biz de mecburen sizinkini erteledik.” gibi bir şeyler söylediler. ‘Yukarıdan’ dedikleri yer neresi? Siyasi irade!

Dolayısıyla 50 bin lira ödeyerek tuttuğumuz avukat, babam için ‘yerinde’ bir karar verdirebilir mi? Sanmıyorum! Çok da umutlu değilim ancak bizler inançlı insanlarız. Kadere ve zulmün ebedi devam etmeyeceğine iman etmişiz. Elbet bir gün adalet tecelli edecektir!

Bir gün elbet adalet tecelli edecektir ve mazlumlar Medrese-i Yusufiye’lerden tahliye olacaklardır olmasına ama ülkeye ektikleri bu nifak tohumlarını temizlemek –zannımca- epey zaman alacaktır. En basitinden, insanları F.TÖ’cü diyerek şikayet eden ve bundan para kazanan imam örneklerini vermek isterim. Topluma örnek olması gereken din adamları bile böyle davranıyorsa ve insanlar menfaatlerinin çatıştığı/malını mülkünü kışkandıkları kişilerin hayatlarını bu şekilde mahvedebiliyorlarsa, mesele çok daha vahim demektir.

...

Ülkede bir hiç uğruna her şeylerini (özgürlüklerini bile) kaybeden mazlumların yanı sıra, benim gibi ülkelerine gidemeyen, gurbet zindanına hapsedilerek

ailesinin zor günlerinde yanlarında olamayan insanlar da var. Benim suçum nedir? Amerika'da olmak! Oysa ne Türkiye'de, ne de Amerika'da hakkımda açılmış hiç bir dava yok... Hangi sebeple açacaklar ki?

Ben ve benim gibi yüz binlerce masum, terörist olmakla suçlanıyoruz ve bizlere ulaşamayınca ailelerimizi cezalandırıyorlar. Bir de üstüne “masumsa, korkmuyorsa Türkiye'ye gelsin” diyerek haber gönderiyorlar. Yıllardır Türkiye'de bile değilim, saçma sapan bir darbe senaryosunun hangi aşamasında yer almış olabilirim ki?

...

Sözün bittiği, kelimelerin tükendiği, umutların bittiği noktadayız. Fani dünyadan ülkesi adına tek beklentisi adalet olan mazlumlara olarak, Yüce Yaratıcı'nın vereceği hüküm gününe dek payımıza düşen sabrı kendimize yoldaş ediniyoruz.

KOLTUK DEĞNEKLERİ

Anlatan O.A.

(APH NO: 27-9-1118SD-TR)

Gamzelendi gönül yine devası ah'tır.

Gönlü mahzun olanın dostu Allah'tır.

Şems-i Tebrizi

Koltuk Değneklerimle Tanklar Devirdim!

Herkes aynı soruyu soruyor, sadece bana değil, Hizmet Hareketi'ne azıcık sempati besleyen birini görseler hemen soruyorlar: *15 Temmuz gecesi neredeydin?* Sorunun absürtlüğüne rağmen insanlar da çaresiz bir şekilde cevap vermeye, kendilerini aklamaya çalışıyorlar. Çalışıyorlar; çünkü hala umutsuzca bir inanç beslemekteler. Neye bu inanç? Sorgulanmadan yargılandıkları, bir gecede “hain” ilan edildikleri topluma karşı umutsuzca bir inanç...

Belki birazcık da olsa merhamet kırıntıları kalmıştır mıdır? Belki anlatsak anlamazlar mı? Oysa bilseler ki, artık onlar için birdir: anlamazlar... Bilseler ki, Yüce Kitabımız bile onlar için “*gözleri kör, kulakları sağır*” ifadesini kullanır. Ve bilseler ki zaten anlayacak olsalar, yıllardır en küçük kötülüklerini görmedikleri,

ellerinde silah namına hiçbir şey tutmamış olan bu insanları “*terörist*” olmakla itham etmezlerdi. Oysa korkarım bir süre daha zalimler “zulüm” üzere, mazlumlarda “*umut etmek*” üzere kalacaklar. Kalacaklar, zira bir taraf *kin çeşmesinden* beslenirken, diğerleri “*iyi niyet*” musluğuna dayamıştır ağzını...

Peki ben ne yapıyordum 15 Temmuz’da? Benim bu soruya vereceğim hiçbir cevabın ehemmiyeti yok; zira %... engelli bir birey olarak, isteseydim bile bir darbeye iştirak edemezdim. Ayakta durmam için ihtiyaç duyduğum koltuk değneğimle tankların önünde duramayacağıma veya birilerine zarar veremeyeceğime göre benden ancak bir mağdur/mazlum çıkardı. Çıktı da... Aklın sınırlarını zorladılar, beni darbeye ilişkilendirmeyi ve hakkımda bir arama kararı çıkartarak beni mağdur etmeyi başardılar...

Küçük bir Ege yerleşkesinde yaşayan, bir devlet kurumunda çalışan, kendi halinde biriydim. Rabbim nasip etmiş, bir de yuva kurmuşuz, dünyadan payımıza düşeni yaşıyoruz.

O melun olayın üstünden birkaç gün geçmiş; fakat hayat devam ediyor. Çalışıyorum... Bizim buralar küçük yerler. Burada doğup büyümüşüz, herkesi tanıyoruz ve haliyle herkes tarafından da tanınıyoruz. İş yerinde çalışırken, fazlaca ziyaret edilmeye başladım. Gelenler kimler? Köyden ve ilçeden tanıdıklar. Hepsi de aynı gerekçeyle geliyor; eşinle seni tutuklamışlar diye duyduk, işinin başında mısın diye merak ettik de geldik.

Bakın bu bir algı operasyonudur. O an farkında değilim tabi ki. Sanıyorum ki, benim için endişe ediyorlar. Hem bu algıyı yıkmak hem de insanlara “*Bakın benim bir sıkıntım yok.*” diyebilmek için kalktım, köyüme gittim. Annemi, akrabaları ziyaret ederek kafa toplamaktı niyetim.

Temmuz’un sonlarıydı. Köyümden, annemin evinden çağırıldım ve kalktım İlçe Emniyet Müdürlüğü’ne gittim. Orada bir sürü saçma sapan soruyla muhatap

oldumsa da bana yöneltilen suçlamaları kabul etmedim. Alnım ak vicdanım rahat sonuçta. Bırakın 15 Temmuz’u hayatım boyunca kimsenin canına malına kastetmemişim. Neyse döndüm işimin başına. Aradan bir hafta geçmedi ki, tekrar çağrıldım. Hem de işyerimde çalışırken. Bu kez niyeti bozmuşlardı. Dediler ki: *“Seni gözaltına alacağız!”*

Hakkımdaki tutuklama kararını onlar çıkartmıştı; ama asıl karar ve hüküm Rabbimdendi ve bunun önünde duramazdım. Neyse sağlık raporu almaya gittik. Tek sorun ayakta olsa iyi, başka rahatsızlıklarım da mevcut: şeker gibi, yüksek tansiyon gibi... Tahlil sonuçlarında da çıktı zaten. O arada Savcı Bey ile de irtibat kurulmuş, bana bir gün izin verildi. “Evine gidebilirsin ama Pazartesi günü gelip savcılığa ifade vereceksin!” dediler.

...

Ben de savcı sorgusunda öğrendim; meğer suç dosyam kabarıkmış(!) Çocuklarımı Hizmet Hareketi’ne yakınlığıyla bilinen dershanelere göndermek, Zaman Gazetesi’ne abone olmak. Bir de Bank Asya’da hesabımın olması gibi büyük bir kabahatim(!) vardı ki, o sonra ortaya çıkacaktı. Ne diyebilirsiniz ki, iki hafta öncesine dek suç olmayan şeyler şimdi suç olmuştu. Kanuna göre böyle bir *“kabahat”* de yok; ama suçun tanımını artık *“iktidar kanunları”* belirlediği için suçlusun!

Durmadan sorular sordular, hepsini gayet rahat cevapladım. Savcılıkta da mahkemede de gayet rahattım. Benim cümlelerim netti de onlar ne demek istiyorlardı, anlayamıyordum. Söylenenlerden bir tek hâkimin son cümlesini anlayabildim sadece: *“Tutuklanmak üzere cezaevine gönderilmesi...”* diyordu. Kaderî planda bakarsak da devrin firavunları olarak bir Yusuf’u daha medrese-i Yusufiye’ye gönderecek fermanı okuyorlardı.

“Bu Adamın Sağlığı Hapse Girmeye Uygun Değil!”

Mahkeme sonrası beni aldılar, ilçemizin bağlı bulunduğu şehre, sağlık raporu almaya götürdüler. Sorunun büyüğü ayaklarımda olduğu için, raporu da ortopedi servisinden alacaklardı. Fakat doktor dedi ki: *“Ben bir doktor olarak, bu adamın hapse girmesine onay veremem. Bu haliyle hapishanede kalamaz, kalmamalı.”* Israr edilince de, *“Ben bu şekilde onay veremem ama istiyorsanız heyet raporu alın.”* diyerek reddetti. Fakat zaten hakkımdaki karar verilmişti ve rapor kısmı işin teferruatıydı. Zaten polisler de söyledi: *“Heyet raporuyla filan uğraşamayız, karar verildi, biz bu adamı götüreceğiz!”* Ben raporu görmedim; ama doktor söylediklerini yazmışsa eğer, sağlık raporumda, *“Bu adamın sağlığı hapishane şartlarında yaşamaya uygun değildir!”* yazıyordu.

Ülkede ne kitabına uygun yapılıyordu ki, bu yapılsın. Aldılar, cezaevine götürüp bıraktılar. Girişte her şeyini alıyorlar elinizden. İlaçlarım vardı, onları da teslim ettim, ederken de rahatsızlığımdan bahsettim: *“myasthenia gravis”* diye bir hastalık. Vücuttaki istemli çalışan iskelet kaslarının değişik derecelerde zayıflamasıyla ortaya çıkan nörolojik bir sinir kas hastalığı. Normalde ender görülen bir rahatsızlık olmasına rağmen, 2015’in sonları itibarıyla bize misafir olmuştu. Devamlı ilaç almak zorundayım. Bu yüzden ilaçları tembihleyerek teslim ettim: *“Bakın benim bu ilacı kullanmam gerekiyor. Kullanamadığımda dilim dönüp konuşamıyorum, göremiyorum bile... İlacımı alamazsam gözlerim görmüyor. Bunları bana mutlaka vermeniz lazım!”*

Açıkçası yürümek için ihtiyacım olan koltuk değneğimi alacaklarını da düşünmemiştim, aldılar. Yerine de incecik alüminyum bir şey verdiler. Baktım, bu beni tartar mı diye. Korkudan üstüne yüklenemiyorum, yüklenemeyince de ilerleyemiyorum. Bir de koridor boyunca yürürken, *“tehlikeli”* olduğuma hükmetmiş olacaklar ki, bana tam beş gardiyan eşlik ediyordu. Önümde, arkamda, iki yanımda gardiyanlarla yürüyoruz; ama ben dengemi kurup da

yürüyemiyorum. Etrafımda tam beş tane koca adam, biri de destek vereyim demedi.

Neyse güç bela yürüdüm ve ilk olarak bekleme odası gibi bir yere alındım. Orada yalnız başıma otururken kendimi yokladım, duygularımı yani. İçimde en ufak bir suçluluk ya da üzüntü yok. Sadece hastane çıkışı çocuklarımı görmüş, onların o mahzun hallerine içlenmiş, gözyaşlarımı tutamamıştım. Onun hüznü vardı biraz; ama başka olumsuz bir duygum yok.

Bir mahpushanenin bekleme odasında oturmuşum, ellerim dizlerimde etrafı inceliyordum. Aklıma, Üstadım Said Nursi Hazretleri'nin yolunun da buradan geçtiği düştü. Buradan, bu cezaevinden hem de! Sanki yan odadaydı da duyacaktı: *"Hey gidi koca Üstad! diye seslendim ona. Bak, ben de geldim. Senin yürüdüğün yolda, inandığın davada biz de varız inşallah!"*

Tam bu sırada kapı gürültüyle açıldı ve gardiyanların arasında genç, heybetli, temiz yüzlü bir delikanlı getirildi. O da benimle aynı suçtan getirilmiş, yüzünde bir keder, girdi içeri. İşkence görmüşse benziyordu, dokunsan ağlayacak durumdaydı. Onu teskin ettim: *"Kardeşim dedim, üzülmeysin sakın."* Ardında gencecik gözü yaşlı bir eşle, on aylık bebe bırakmış meğer. Kucaklaştık, dertleştik. Birlikte akşam namazını eda ettik.

Ardından bizi içeri aldılar. Tabi biz iki kişi olunca gardiyan sayısı da arttı. Ardımızda önümüzde her yerdeler. Sanırsınız azılı terörist götürüyorlar. Cezaevinin koridorlarında yürüyoruz; ama ben gene zorlandığımdan yürüyemiyordum. Bir elim duvarda bir elim koltuk değneğindeydi; çünkü biraz yüklensem kırılacak, öyle adi bir şey vermişlerdi. Rica ettim: *"Bari iki tane koltuk değneği verin?"* Cevapları olumsuz oldu. Ellerinde bir tane daha yokmuş. Nihayet koğuşa girebildik. Üç tane ranzanın olduğu bomboş bir oda. Her yer kir pas içindeydi. Kardeşimle bir olduk, etrafı toparlayıp düzenledik.

Vakit gece yarısını geçerken üç dört arkadaş daha getirdiler. Üçgen şeklinde küçücük bir koğuş, toplam üç ranzası vardı; ama biz altı kişiydik. Neyse birlikte yatsılarımızı eda ettik. Sonrasında teheccüt, sabah namazı derken, o sıra kapıları açtılar ilk kez. Bizimkisi gibi iki koğuş daha vardı, oralara da bizden arkadaşları doldurmuşlardı, onlarla da tanıştık. Hep birlikte günlük bir plan çıkardık: şu kadar Kur'an-ı Kerim okuyacağız, şu kadar evrâd ü ezkâr. Üç koğuşta 25 kişiyiz, günde bir hatim yapalım inşallah, dedik. Teheccüt, cevşen, salavatlar, tefriciyeler... Maksudımız vaktimizi boşa geçirmemektir.

Her gece saat iki buçukta teheccüte kalkıyor, sabah namazına kadar ibadet edip sabah namazı ve tesbihatla bitiriyorduk. Bu arada bir şey fark etmiştim: koğuşun penceresinden baktığımızda gördüğümüz manzara, Üstad'ın Barla'daki evine benziyordu. Arkadaşlara da bahsettim, burası oranın küçültülmüş hali gibiydi.

Hocam Bizi Ziyaret Etti!

Günler geçtikçe bizim üç ranzalı odadaki kişi sayısı da artmaya başlamıştı. En son 13 kişi olduk. Ahıra doldurur gibi tıkmışlardı bizi ve yatak yokmuş, şartlar zormuş umurlarında bile değildi. Yataklarda ikişerli de yatsak bile yine de birileri açıkta kalıyor, yerde yatıyorlardı. Yatıyorlardı; ama o da sorun, gece lavaboya kalksan birinin ayağına veya kafasına basıyordun. Başka türlü yürümek mümkün değildi yani...

Ben engelli olduğumdan ranzanın birini bana vermişlerdi ve diğer ikisinde – hak geçmesin diye– dönüşümlü kalmaya başlamışlardı. Ama kara kış gelmiş, zemin buz gibi olmasının yanı sıra duvarın birinden şakır şakır su akıyordu. Namaz kılmak dert, lavaboya gitmek dert... Ben rahatsız olduğumdan ranzada oturarak kılıyorum; ama diğerleri ne yapsın?

Derken kabiliyetli arkadaşlardan biri lavabonun önünde yüksekçe bir yer yaptı. Öyle güzel dizayn etti ki, namaz kılınacak tek kişilik bir yer yaptı. Gazete ve naylonlarla kapatıp bir de seccade serdik. Zaten gece artık hep beraber namaz kılamıyorduk. Ona da bir çözüm buldu arkadaşlar, her gece bir kişi fedakârlık yapacak, gece iki buçuktan sabah namazına kadar –herkes adına– teheccüt kılacaktı.

Sıkıntılar anlatırken kolay da yaşarken cana kastediyor. Fakat –şükür ki– koğuştaki öyle güzel bir manevi atmosfer vardı ki, o kadar sıkıntıya rağmen hiçbirinin şekva ettiğini görmedim. Manen kendilerini korumayı başarmışlardı. Sıkıntılar zorladıkça daha çok Kur'an okudular, daha çok namaz kıldılar, daha çok şükredip şeytanın kalplerine sızmasına müsaade etmediler.

Vakit namazlarımızı mutlaka cemaatle kılıyorduk. Gündüzleri havalandırmaya otuz beş kişi hep birlikte çıkıyorduk. Orada da toplu namaz kılıyorduk. Yani –inşallah– medrese-i Yusufiye'nin hakkını vermeye çalışıyorduk. İçlerinde en az ben bir şeyler yapabilmişimdir muhtemelen, ben bile ömr ü hayatımda o kadar çok Kur'an-ı Kerim okuduğumu hatırlamıyorum. Kur'an-ı Kerim'i ezberlemiş gibi olmuştum nerdeyse.

O daracık koğuştaki bizi eğitti, terbiye etti inşallah. Hayat muhasebelerimizi yapıyor, kendimizi dizayn ediyorduk, sanki bize böyle müstesna bir imkân sunulmuş gibi... Sosyal hayattan, dolayısıyla günahlardan soyutlanmış bir hayat sürünce, insanın manevi terakkisi de o yönde geliyor tabi. Arkadaşlardan her biri, her gün güzel rüyalar görmeye başladılar. Bir gün biri güzel bir rüyayla geliyordu yanımıza, öteki gün diğeri... Üstad'ın bizi ziyaret ettiğini görenler, bizleri başka yerlerde görenler... Öylesi manevi bir hava vardı.

Ocak sonu, şubat başı gibiydi. Bir gece ben de bir kalktım, Hoca Efendi başucumda öylece duruyordu. Rüya desem rüya değil, gerçek desem gerçek değil, bilemedim. Onu görünce hemen toparlanıp kalktım tabi. Karşı ranzadaki

arkadaşlar uyanmış, hemen onlar da toparlandılar. Ben ayağa kalkınca Hoca Efendi benim sağ omuzuma hafiften dokunarak itti ve *“otur”* dedi. Yanında iki kişi daha vardı. Yanılmıyorsam biri yeğeni Kemal, diğerini tanımıyorum. Hürmetle *“Hocam, buyurun oturun”* dedim tabi. *“Yok”*, dedi, *“Ben sizi bekliyorum...”* Ben hala inanamıyordum ama, gerçekten hocam mıydı? Tekrar tekrar yüzüne bakıyordum. Ama oydu işte. Lacivert takım elbise, içinde beyaz bir gömlek, bayağı oydu... Ben heyecanla tekrar *“Hocam lütfen oturun.”* diyebildim. Yanındakiler de *“Oturun”* diye ısrar ettiler; ama istemedi: *“Hayır dedi ben sizi bekliyorum, siz yatın lütfen...”*

Bize yatmamızı söylemişti; ama rahat değildik ki. Derken kapıya yöneldi. Bizler de arkasındayız. O kapıdan çıkınca ben de peşlerine takılmışım. Fakat ilginçtir, koğuş kapısından çıkmamızla kendimizi bir caminin içinde bulmamız bir oldu. Öyle gerçek ki, hala payandalarda parlayan çiniler bile gözümün önünde. İçerisi öyle bir parlıyordu, öyle bir göz alıcıydı, sanki caminin içine nur yağıyordu ve hocamın arkasındayız. O nurların içinde, hocamın arkasından yürürken kaybolduk gittik. Ben en çok çinileri hatırlıyorum, payandaları hatırlıyorum. Derken uyanıvermişim. Teheccüt vakti ve biz arkadaşlarla kalktık. Kalktık ama ben havalarda uçuyordum...

...

Mart ayının sonlarına doğru bu kez benim ilk duruşma için mahkemeye götürüldüm. Bir iki tane yalancı şahit bulmuşlar, onlar geldi, hakkımda öyle akla hayale sığmayacak iftiralarda bulundular ki, mahkeme tutukluluğumun devamına karar verdi. Normal şartlarda buna çok üzülmem lazımdı; ama sonrasında Hoca Efendi'yi arka arkaya rüyamda görmeye başladım. Arkadaşlarıyla gelmiş, bir şeyler anlatıyor; ama ben yanlarındayım. Konuşmalarımızda kalbim mutmain oluyor. Bir gün bir ziyafet verilmiş, orada görüşüp konuşma imkânım oluyor, mutlu oluyorum.

Sadece ben değil, tüm arkadaşlarım güzel rüyalar görüyor, hoş müjdeler alıyor ve bizler rahatlıyorduk. Elhamdülillah diyor, Rabbimizin yardımını sırtımızda hissediyorduk. Ben çok sevdiğim hocamı o kadar çok rüyamda görüyorum, sohbet etme imkânı buluyordum ki, korku ve şüphelerim dağılıyor, mutlu oluyordum.

...

Bir gün benimle aynı durumda, hatta daha kötü durumda olan avukat bir abimizden haber getirdiler. İki ayağı da olmadığı ve tekerlekli sandalye kullandığı halde bir seneye yakın zaman hapiste kalmıştı. Sonrasında nihayet rapor olarak tahliye olabilmıştı. Arkadaşlar fikir verdi: *“Sen de rapor al, belki bir işe yarar? Ama nasıl olurdu? Ne yapmalıydı?”*

Bir umut, ben de avukatım vasıtasıyla başvuru yaparak üniversite hastanesinden rapor aldım: *“Yüzde... engellidir ve hayatını tek başına idame edemez.”* yazıyordu raporumda. Yani özetle, bu kişi bu şartlarda hapishanede kalmamalı. Buna rağmen tahliye edilmedim, hukukun durumu buydu, maalesef. Bir yandan benim rahatsızlığım daha çok artmaya başladı. Tedavim doğal sürecinde devam edemediği için görme bozuklukları baş gösterdi ve konuşma kabiliyetimi kaybetmeye başladım.

Naklediliyorum!

Hapiste ikinci Kurban Bayramı'na giriyorduk. 2017 eylül ayındaydık, günlerden Cuma idi. Arefe günüydü, arkadaşlarla teheccüt kılıp yatmıştık ki, içlerinden biri rüyasında Peygamber Efendimiz'i (sav) gördü. Efendimiz (sav) ailesiyle onu teselli etmiş, sarılmış, konuşmuştu. Arkadaş diyor ki: *“Ya Resulullah çıkışımız ne zaman?”* Efendimiz (sav): *“Bir hafta sonra.”* diyor. Sabah olup da arkadaş öyle anlatınca, bize çifte bayram sevinci gibi geldi. Efendimiz (sav) bizi

ziyaret ediyor ya, çıkmasak da olur! Değil mi ki Rabbim sıvazlıyor arkamızdan! Öyle hissediyoruz, mutlu oluyoruz.

Hapiste de olsak günlerden bayram, e arkadaş da böylesi güzel bir rüya görmüş, biz kalktık, o sevinçle güzel bir kahvaltı hazırladık. Bayramlaştık...

...

Aradan çok zaman geçmemişti ki bir akşam, saat gece yarısına yaklaşırken gardiyan geldi ve *“Yarın başka bir ilçeye gideceksin!”* dedi. *“İyi de neden?”* Cevap yok. *“Geri gelecek miyim?”* *“Bilmiyoruz.”* *“Eşyalarımı alayım mı?”* *“Al!”*

Sabah oldu, arkadaşlarımla vedalaştım, gardiyanlar eşliğinde çıktım. İnanır mısınız, beni almaya toplam 8 kişi gelmişti. Üf desen yıkılırim; ama devlet benim naklim için beş jandarma, iki uzman çavuş, bir de astsubay göndermiş...

Neyse bin bir güçlkle araca binebildim. Tam geçtim oturdum dediler ki: *“Kelepçe takmamız lazım.”* Gayet sakince durumumu izah ettim: *“Bakın bir ayağım çok zayıf, görünürde var işlevde yok... Bir tarafıma dayandığım zaman belim ağrıyor ve oturamıyorum, lütfen kelepçe takmayın.”* Üstlerine sormaları gerekiyormuş, sordular, kabul etmedi. Mazeret de komik; yolda bir kaza yaparız kaçır gider... Dedim ki, *“Yürüyemiyorum bile, nasıl kaçayım?”* Ama yok, ne kadar ısrarcı olsam da itirazım kabul görmedi. Kelepçeleri de öyle bir sıkı taktılar ki üç saat boyunca belim kırılıyormuşçasına ağrı çektim ve o korkunç acılarla yolculuk yaptım.

...

“Nasılsa İçeride Ölür Kalır!”

Yaptığım başvuru üzerine bana böyle bir rapor vermişlerdi ve gelen karar gereğince –hukuken– beni tahliye etmeleri gerekiyordu. Fakat bunun yerine, içinde “Rehabilitasyon Merkezi” barındıran bir cezaevine nakletmeyi seçmişlerdi.

Adının “Rehabilitasyon Merkezi” olduğuna aldanmayın. Burası hayatının son virajına girdiği düşünülen ve “*nasılsa içerde ölür kalır*” denilen mahkumların kapatıldığı yerd. Daha adımlımı atar atmaz beni bir müşahede odasına almışlardı, orada beklerken duydum; bir saat içinde iki cenaze çıktı. Kapı açıldı ve konuşmaları duyuyordum: “*Cenazeleri çıkartıyoruz...*” “*İki cenaze var...*” diyorlardı. Beni de kendine yetemeyen, bakamayan biri olarak “ölmem için” getirmişlerdi belli ki ve tam da burada cümleler bitiyor, sükut ve teslimiyet başlıyordu.

...

Boylu poslu genç bir doktorun karşısına çıkarttılar beni. Hakkımda bilgi sahibiydi ve sorular soruyordu. Ne iş yaptığım, nereden geldiğim gibi sorular. Sonra bana neden tutuklandığımı sordu. Ben bilmiyordum ama o biliyordu: “*Bir para işin varmış senin?*” dedi. “*Yok*” dedim. O an bilmiyordum; ama sonra öğrenecektim.

İddianamemde böyle bir ibare varmış, meğer ben Amerika’da hesap açtırmışım ve hesaba para yatırmışım. Fethullah Gülen Hocaefendi içinmiş o para. Fakat ilginçtir, Amerika’ya kadar gittikten sonra parayı güya sahibine vermek yerine, yine kendi hesabıma yatırıp geri gelmişim. Sonrasında mahkemede hâkime de dedim: “*Şu halimle hala kirada oturuyorum, param olsaydı gider bir ev satın alırdım.*” diye. İşin komik tarafı hiç Amerika’ya

gitmemişim, pasaportum bile yok. Bu kadar mesnetsiz bir suçlamayla beni o kadar zaman tuttular.

Hakkımdaki en somut(!) delil güya buydu. Somut dedikleri o gerçekdışı delille beni içeride tuttular. Bunun dışındaki gerekçeler de Bank Asya'da hesabım varmış, gazete almışım, birkaç kişi çıkıp kendilerine sohbet yaptığımı söylemiş. Daha sonra mahkemede hâkime anlatacaklarımı, o gün orada doktora da anlattım. Adaleti temsil eden mahkemelerin kulak tıkadığı cılız sesime, doktor kulak verse ne olacaktı ki? Muayenesini yaptı geçti...

...

Cezaevi yönetimi öyle uygun görmüştü ve benim gibi çok tehlikeli(!) suçluyu aldılar, bir hücreye kapattılar. Penceresiz, dört duvar... İçinde klozeti, banyosu var. Eski kaldığım koğuşta arkadaşlar var olsunlar, bana hem yardımcı olmuşlardı hem de her şeylerini paylaşmışlardı. Ama böyle apar topar getirildiğim burada her şey ihtiyaçtı. Bir kere bacağımın durumundan dolayı oturarak banyo yapabiliyordum; fakat burada tabure yoktu. Abdest almam için terlik, maşrapa vs. hepsi ihtiyaçtı. Sonra kâğıt kaleme ihtiyacım vardı. Dışardayken bize normal gelen şeyler bile içeride ihtiyaç oluyordu işte.

Cezaevindeyseniz, –hele ki tek başına bir hücreye tıkıldıysanız– her şey, her zaman zordur. Ancak özellikle ilk gün çok daha zordur. Beni de öyle kabre koyar gibi beni hücreye koydular. Kapıları da üstüme kat kat kapattılar. Kendi başıma kalakaldım. Şükür ki tesbihimin benimle gelmesine izin vermişlerdi. Dilime duaları doladım, karanlığın, gecenin, hücrenin de Sahibi'ne yakarmaya başladım. Yunus gibi inledim önce, hem de 1001 kere; “La ilahe illa ente subhaneke innî küntü minezzalimin.” (“Senden başka ilâh yoktur. Sen her türlü noksanlıktan, eşi-ortağı olmaktan uzaksın. Şüphesiz ben kendine yazık edenlerden oldum.” (Enbiyâ 21/87) Ardından Fatihalarla, Ayet-el Kürsîlerle, Tefriciyelerle süsledim zikirlerimi. İman da olmasa delirirsin: saat yok, takvim yok, televizyon yok, radyo yok, insan

yok, yok oğlu yok! Dış dünyayla hiçbir iletişimin yok! Ezan sesi duyulmuyor, gece ve gündüz birbirine giriyor.

Dilimde dualar, okuya okuya uyuyakalmışım. Hücredeki o ilk gecemde, rüya mı gerçek mi bilemediğim bir hadise yaşadım. Tam dalmışım, hücremin kapısı pat diye açıldı ve içeri 15-16 yaşlarında iki genç girdi. Birinin üstünde şık bir lacivert takım elbise var, diğerinde krem takım elbise. Yüzleri bugün bile hala gözümün önünde. Baktım şöyle, biri oğluma öyle çok benziyordu ki, ama oğlum değil. Elinde de kalınca, siyah bir kitap var. “*Geçmiş olsun.*” dedim gençlere, “*Allah kurtarsın.*” Üzgündüm ve fazla cümle kuramadım açıkçası. Lacivert takımlı genç bana dönüp dedi ki: “*Bizi Peygamberimiz (s.a.v.) gönderdi!* Elindeki kitabı bana uzatarak, “*Bunu da sana O (sav) gönderdi.*”

İşte o an, o karanlık hücre, benim için çiçek bahçesi gibi bir yere dönüştü. Kalp atışlarım hızlandı, heyecanlandım, sevinçle ayağa fırladığımı hatırlıyorum. Derinlerden, çok derinlerden kırlangıçların ötüşü çalındı kulağıma. Kalk diyorlardı sanki bana, kalk namaz vakti! Kalktım, namazımı eda ettim. O sevinçle uyku ne mümkün, uyumadım. Kerahet çıktı, şükür namazı kıldım, sonra Duha namazı derken ilk güne böyle başladım şükür...

Yaşamla Ölüm Arasındayım!

Yukarıda da bahsettim, yeni hücremde her şeye ihtiyacım vardı. Abdest alacağım terlik lazım, sağ ayağımı lavaboya kaldıramadığım için maşrapa lazım, banyo yapabilmem için tabure lazım. Kağıt lazım, kitap lazım... Gardiyanlara rica ediyorum, her seferinde de “*Tamam*” cevabını alıyorum ama ne gelen var ne giden. Hepsinden geçtim, en son: “Bari bir kâğıt kalem verin.” diye yalvardım. İnanır mısınız tam bir hafta yalvarttılar beni.

8. gün...

Nihayet bir kağıtla ödünç bir kalem alabildim. Kâğıdı kalemi aldım, hemen bir dilekçe yazarak daha çok kâğıt-kalem istedim. Bir de temel ihtiyaçlarımı; terlik, tabure, maşrapa... Dilekçenin sonuna da: *“Müdürle görüşmek istiyorum.”* diye yazdım. Müdür dedikleri adam taştan yaratılmadı ya mağduriyetimi dinler ya da görürse anlar diye düşünüyorum.

Dilekçemin üzerine yanında birkaç gardiyanla bir kodaman çıktı geldi; müdür yardımcısıymış meğer. Ellerini göğsünde birleştirmiş, şöyle üstten bir süzdü beni: *“Buyurun!”* dedi, *“Ben bilmem kim.”* *“Bakın.”* dedim kendisine, *“Burada bu şartlarda yaşıyorum ben. Bir türlü karşılanmayan ihtiyaçlarım var ve mümkünse gazete, kitap filan da istiyorum.”* *“Olur.”* dedi, gayet makul bir şekilde, hatta yanındakilere dönüp: *“Öncelikle hemen bir tabure getirin arkadaşlar.”* diye emir bile verdi. Peki getirdiler mi? Tabi ki hayır! Hatta o günden sonra benimle ciddi anlamda uğraştı bile. Yemek getiriyorlar, en son bana veriyorlar. Zaten yenmeyecek kadar kötü yemek, bana gelinceye dek iyice soğuyor ve yiyemiyorum. Sıkıntıları arttıkça da zaten nörolojik kaynaklı rahatsızlığım daha çok artıyor.

...

16. gün...

Rehabilite adı altında adım adım yokluğa sürüklendiğim bu yerde, bana nihayet bir tabure getirdiklerinde iki haftayı devirmiştım. Ve ilk kez, o kadar gün sonra banyo yapabildim. Her gün doktorlar geliyordu, kontrol için... Onlar bile şaşırıyorlar, *“Seni başka bir koğuşa taşımayacaklar mı?”* Gardiyanlar çelişkili konuşuyorlar, bir evet diyorlar, bir hayır...

Öyle bir haldeyim ki ne gökyüzü görebiliyorum ne güneş ne insan... Saat bile yok, gardiyanlara soruyorum onlar duvar gibiler. Derken benim rahatsızlığım artmaya başladı. Bunun üzerine aldılar, bir hastaneye götürdüler.

Hastanede benimle aynı suçtan tutuklanmış arkadaşlarla tanıştım ilk kez. Hele bir tanesi, beni öyle sarstı ki anlatamam. İşinde gücünde sıradan bir hakimken, pek çoğumuz gibi bir gecede terörist ilan edilmiş, ayağı kırılarak gözaltına alınmış ve haftalarca işkence görmüş. Daha da kötüsü, hiçbir suçu olmamasına rağmen eşi de gözaltına alınmış ve çocuğunu da yetimhaneye vermişler. O güne dek ben derdimi dert sanıyordum, o gün kendi halime şükrettim ve o arkadaşına da dua ettim.

...

Fakat hücreme dönüp de yine aynı muamelelere maruz kalınca zamanla psikolojim bozulmaya başladı. Kur'an-ı Kerim istiyorum vermiyorlar, kitap listesi veriyorum, getirmiyorlar. Müdür Yardımcısı bana takmıştı ve kimse korkudan bana yardım edemiyordu. Biliyordum, gardiyanların içlerinde merhametli olanları da vardı; ama korkuyorlardı işte. Artık aklımı yitirmek üzereydim! Son çare olarak psikologla görüşmek istediğimi söyledim. Şükür ki buna da hayır demediler. Hem ilk kez biriyle konuşabilmenin rahatlığıyla, psikoloğa içimi döktüm. Yapılanları tek tek anlattım!

Öyle bir yere geldim ki, artık yaşamla ölüm arasında duruyordum. Hem vücut sağlığım hem akıl sağlığım kötüye gitmekteydi. Bu mücadeleyi kaybetme ihtimali var. Rabbim'e sığınıp inayet dileniyorum ve aynanın karşısına geçip kendimle konuşuyordum. *"Sabret."* diyorum, *"Sabret... Elbet kışın sonu bahardır."*

Günler Saymakla Bitmiyor...

46. gün...

Saat yok, takvim yok, gün güneş yok ama azimle günleri aklımda tutmaya çabalıyorum. Ve bugün bana ilk kez bir Kur'an-ı Kerim getirdiler. O anki sevincimi anlatamam! Aldım, kadim bir dosta sarılır gibi sarıldım, öptüm, öptüm, başıma koydum.

...

58. gün...

Tam 58 gün olmuştu, penceresiz havalandırmasız bu hücreye kapatılalı. Defalarca yaptığım itirazlara nihayet kulak verildi ve hücreme, havalandırmaya açılan bir kapı eklenmesine karar verildi. *“Sana bir kapı açacağız.”* dendi bana... Böylece günde birkaç saatliğine havalandırmaya çıkabileceksin. İnşaat işleri bitene kadar da beni havalandırmaya aldılar. Öyle ağır aksak da olsa ilk defa yürüyüş yapıyorum. Sonra ilk kez gökyüzüne bakıyorum. Nasıl bir saadet! Rabbime şükrediyorum. Sonra arkadan bir dağın ucunu görüyorum, daha çok şükrediyorum. Bunca gün sonra bir dağ görebilmişim, elhamdülillah!

Ama bu saadet bile çok görülecekti bana. Müdür yardımcısı -kameralardan görmüş olmalı ki- *“Bu adam niye burada?”* diyerek gardiyanları azarlamıştı. Bunun üzerine beni apar topar aldılar, başka bir koğuşa aktardılar. İkinci katta, penceresi ve radyosu olan bir koğuş... Beni getirdiklerinde akşamdı, sabah namazını kılıp da gün ışımaya başlayınca daha rahat gördüm; pencereimin hemen önünde geniş bir havalandırma vardı. Yani nihayet insan görebileceğim! Sonra karşıda dağı görebildim kocaman, güneşi göremesem de dağa yansımalarını görüyorum. Radyodan bir de türkü açtım üstüne: *“Elhamdülillah!”* dedim Rabbime, *“Elhamdülillah bugünümüze!”*

Akşamüstüne doğruydu, avluda gezinen 5-6 mahkûma selam verdim. Şaşırdılar: “*Sen de nereden çıktın?*” diye sordular, ilk kez görüyorlar sonuçta beni... Derken tekerlekli sandalyede biri geldi, kendini tanıttı. Ünlü bir mafya babasının sağ koluydu ve yanında kendisine *abi* diye hitap eden adamları vardı. Kodaman biriydi yani. Halimi, hatırımı, hikayemi sordu, anlattım. “*Paran var mı? Bir ihtiyacın var mı?*” dedi. Param vardı da haftalardır tıraş olamıyordum. Defalarca söylemiştim; ama yapmıyorlardı. Kendinden emin bir hali vardı; merak etme dedi, yarın tıraşını olacaksın! Hakikaten de ertesi gün geldiler, tıraşımı yaptılar. Bana öyle bir faydası oldu o adamın

...

68. gün...

Tekerlekli sandalyedeki hakim adamın telkiniyle, rapor alabilmek için tekrar başvuru yapmışım. Bir hafta kadar sonra kabul aldım ve İstanbul’a, Adli Tıp Kurumu’na götürülmeme karar verildi. Bir yandan “devletin parası gidiyor” diye üzülüyorum çünkü bir tek benim için tam güvenli bir araba tahsis edilmişti. Başıma da 6 jandarma, 2 uzman çavuş, 1 astsubay ve iki şoför veriliyor. Masrafı düşünüp kendimce dertleniyorum.

Öğrendim ki bir de IŞID’li terörist gidecekmiş İstanbul’a. Beline kurşun yediği için yürüyemiyormuş. O benden daha az tehlikeli ve de suçlu(!) olduğu için, onu özel ambulansla götürdüler, beni araçla. Araca binerken rica ettim gene: “*Lütfen bana kelepçe takmayın, bu kadar uzun yola dayanamaz vücudum.*” diye. Başlarındaki astsubay kabul etmedi tabi ki, “*Böyle gidecek, çaresi yok!*” demiş.

Hayatım boyunca bu kadar acı çektiğimi hatırlamıyorum. Daha önce ayaklarımdan birkaç ameliyat geçirmiş, çok sıkıntılar çekmişim; ama bu başka bir şeydi. O yol –yaklaşık 7 saat– bitmek bilmedi.

Nihayet İstanbul'a varabildik. O IŞID'li teröristle beni aynı hapishaneye koydular. Fakat ayrı odalara. Onu televizyonu çalışan, kısmen daha konforlu bir koğuşa koydular, beni televizyonu bozuk, farelerin cirit attığı bir koğuşa. Fakat bütün bunların içinde bir güzellik vardı ki, bana yine “şükürler olsun” dedirtti. 70 gün sonra nihayet, ilk kez ezan sesi duydum; sabah ezanının sesini! Nasıl mutlu oldum, şükrettim, ardından dualar ettim, anlatamam! Bir de sabah –yine ilk defa– sıcak çorba getirdiler ki, ayrı bir şükür sebebi.

Ertesi gün beni Adli Tıp'a götürdüler. Tedaviler, tahliller derken akşam da geri dönecektik. Yine ellerimi bağladılar, yine dayanılmaz acılar çektim. Yanıma azık vermişlerdi; ama ne onları yiyebildim ne de tek yudum su içebildim!

Kardeşlerim Mezarımı Kazmışlar!

Kürkçü dükkanına geri dönmüştük. Benim hücreye nihayet bir pencere açmışlardı ve bu da bana bu 3+1 konforunda hissettirdi desem abartmış olmam. Gökyüzünü gördüm dua ettim, sena ettim, moral buldum. Adli Tıp Raporunu sorduğumda bana onun mahkemeye gönderileceğini söylediler. Bir hafta vardı mahkemeye, sabırla bekledim.

76. gün...

SEGBİS'le mahkemeye bağlandığımda öyle çok büyük bir beklentim ve umudum yoktu. Mahkemede tahliyemi bile istemedim ama tahliye verdiler!

Tahliye ettiler etmesine ama bende derman kalmamıştı. Yürüyecek halim yoktu. Aşırı hareketsizlikten vücudum güçsüz düşmüştü ve artık koltuk değnekleriyle bile yürüyemiyordum. Ailem ve kardeşlerim beni gördüklerinde kötü oldular haliyle. Sonradan öğrenecektim ki, “*hapisten kesin cenazesi çıkar*” diye düşünüp mezarımı bile kazdırmışlardı.

...

Tabi sonrasında adeta özel bakıma alındım. Ailem, eşim, çocuklarım yedirdiler, içirdiler, özel doktorlara götürdüler, şükür ki daha iyiyim. Her zaman şükür için bir sebep vardır; ben hayatımın, mevcut şartlarımın kıymetini bir kez daha anladım diyebilirim.

Hapishane günleri zor günlerdi. Ama dersiniz ki: *“Hey gidi günler! diyeceğin günler var mı?”* diye sorarsanız: *“Var.”* derim. Elhamdülillah. İçerideyken hissettiğim manevi atmosferi, orada yaptığım duaları aynı samimiyette şimdi yapamıyorum. Önceden de dua ediyordum; ama dil ucuyla ediyormuşum meğer. Medrese-i Yusufiye’nin havası da duası da farklıydı.

...

Hikayemin ulaştığı, sesimin duyulduğu tüm kardeşlerime selam ederim. Büyük çoğunluğunu tanıyamasam da hepsi için, her gün dua ediyorum. Rabbim bu zorlu süreci en kısa zamanda bitirsin, arkadaşlarımızı sıkıntılarından kurtarsın inşallah...

MAESTRO Corporate Group
Sponsorluğunda Hazırlanmıştır.

KOLTUK DEĞNEKLERİ

Sağlığı günden güne kötüye giden yaşlı bir adam, yok yere sokulduğu hapisanede ölsün diye bekletiliyor.

Bir gün elbet adalet tecelli edecektir ve mazlumlara Medrese-i Yusufiye'lerden tahliye olacaklardır olmasına ama ülkeye ettikleri bu nifak tohumlarını temizlemek –zannımca- epey zaman alacaktır.

Ülkede bir hiç uğruna her şeylerini (özgürlüklerini bile) kaybeden mazlumların yanı sıra, benim gibi ülkelerine gidemeyen, gurbet zindanına hapsedilerek ailesinin zor günlerinde yanlarında olamayan insanlar da var. Benim suçum nedir?

Ben ve benim gibi yüz binlerce masum, terörist olmakla suçlanıyoruz ve bizlere ulaşamayınca ailelerimizi cezalandırıyorlar.

Fani dünyadan ülkesi adına tek beklentisi adalet olan mazlumlara olarak, Yüce Yaratıcı'nın vereceği hüküm gününe dek payımıza düşen sabrı kendimize yoldaş ediniyoruz.

APH Project